

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. Christus D. mittens suos in universum mundum, & promittens se
miraculis confirmaturum, quæ prædicarent, ostendit charitatem, Quæ
congaudet veritati. Aut amandus tui contemptus, & te ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA SEXTA. CHRISTVS DOMINVS MITTENS

*Suos in uniuersum mundum, & promittens se
miraculis confirmaturum quæ prædicarent,
ostendit Charitatem quæ Con-
gaudet veritati.*

Euntes in mundum uniuersum, prædicate Evangelium omni Creatura. Marci 16.

VERITAS PRACTICA:

*Aut amandus tui contemptus, & te contem-
nenti congaudendum: aut non amanda
Charitas quæ congaudet veritati.*

*RATIO EST, Quia ubicunque est veritas, eam
amat & congaudet illi Charitas, aut ipsa
Charitas non amatur & deponetur.*

*Et in tui contemptu est veritas, seu veritas est
te esse contemnendum.*

*Ergo ex illa Charitate aut amandus est tui con-
temptus, aut illa Charitas non amanda & de-
ponenda. Quod cum sit damnosissimum, assu-
menda hæc consideratio ad faciliorem con-
temptus sui tolerantiam.*

I. PUNCTUM.

HUC referenda sunt, quæ habentur
Marci ultimo, ubi Dominus apparet
undecim recumbentibus, exprobravit
incredulitatem eorum & duritiam cordis, quia
his qui viderant eum resurrexisse, non credide-
runt. Et dixit eis: euntes in mundum uniuersum
prædicate Evangelium omni creatura. Qui cre-
diderit & baptizatus fuerit, saluus erit: qui vero
non crediderit, condemnabitur. Signa autem eos
qui crediderint, hæc sequentur; in nomine meo
dæmonia eicient, linguis loquentur novis, ser-
pentes tollent; Et quæ plura habentur, ex qui-
bus patet, primò quidem Christi Domini
Charitas, qui mundo uniuerso providet &
constituit Prædicatores qui eum veritatibus
Evangelicis imbuant; tum verò etiam appa-
ret ea Charitas quæ congaudet Veritati, quando

promittit se miraculis confirmaturum Veri-
tates illas, quæ prædicarentur, & crederentur;
est enim miraculum approbatio quædam
cælestis & diuinæ illius doctrinæ, cuius cau-
sâ tale patitur miraculum, unde prædican-
tibus ubique Evangelium Apostolis, cui Do-
minus cooperaretur & quorum sermonem
confirmaret sequentibus signis, tam certò ip-
sa erat eius Charitas, quæ tum verè congaude-
bat veritati, quàm certum erat sic compro-
bari veritatem.

Hinc porro disce ad stabiliendum magis
magisque tui contemptum in quo tam sæpe
laboras, quod si habes illam Charitatem, gau-
debis te contemni, & congaudebis te con-
temnenti; aut si non ita gaudeas, verendum
maximoperè ne desit illa Charitas. Nam ubi-
cunque est Veritas, illi congaudet Charitas,
id est, gaudet de illa veritate quisquis habet
illam Charitatem; est enim proprietas Chari-
tatis individua, ut quamlibet veritatem a-
met, approbet & magnificet. Nam cum Ve-
ritas & Charitas sint à Deo, tam necesse est
Veritatem à Charitate coli, quàm Charita-
tatem à veritate prædicari; unde Apostolus
tam sæpe utramque coniungit ut vix unam
ab alia separet. Veritatem, inquit, facientes in
Charitate, crescimus in illo per omnia qui est
Christus: Et alibi, in his qui pereunt, eo quod
Charitatem Veritatis non receperint ut salvi fie-
rent. Audisne anima? aut pereundum, aut
Charitas veritatis recipienda.

II. PUN-

II. PUNCTUM.

SED ipsa est veritas, cui contemptus: ipsa est veritas, te contemptibilem esse & contemnendum; ipsa est veritas te dignum esse omni opprobrio & contemptu.

Licet enim is, qui te contemnit, forte peccet; aut forte id falsum dicat vel cogitet quo te contemnat; aliunde tamen tam verum est te semper esse dignum omni opprobrio, ut quidquid dicant & sentiant homines, id semper verum sit; Nam revera peccator es, & in veritate seu coram Deo, omnis peccator se omni contemptu dignum existimare debet, aut nescit quid sit esse peccatorem. Aptè Prophetæ; *Contemptibilis tu es valde, superbia cordis extulit te.* Cui conformiter Author libri de Imitatione Iesu. *Ego te docebo, ait veritas, quæ recta sunt & placita coram me. Cogita peccata tua cum displicentia magna & amore, & nunquam reputes te aliquid esse propter opera bona. Revera peccator es, & multis passionibus obnoxius & implicatus. Ex te semper ad nihil tendis, & cito laberis, cito vinceris, cito turbaris, cito dissolveris. Non habes quidquam unde possis gloriari, sed multa, unde te debeas vilificare; quia multo infirmior es quàm vales comprehendere. Nihil ergo magnum tibi videatur ex omnibus quæ agis: nil grande, nil pretiosum & admirabile, nil reputatione appareat dignum, nil altum, nil verè laudabile & desiderabile nisi quod æternum est. Placeat tibi super omnia, æterna veritas, displiceat tibi super omnia, semper maxima vilitas tua.* Et in alio capite ejusdem libri, *Quid habes homo inanis conqueri? Quid sordide peccator, potes contradicere exprobrantibus tibi, qui toties Deum offendisti & toties infernum meruisti? sed pepercit tibi oculus meus, quia pretiosa fuit anima tua in conspectu meo, ut cognosceres dilectionem meam, & gratias semper beneficiorum meis existeres, & ad veram subjectionem & humilitatem te iugiter dares, PATIENTERQUE PROPRIUM CONTEMPTUM FERRES.*

Digna certè consideratio quæ diligenter expendatur. Nonne pœnas inferni & opprobrium illud sempiternum metuisti! At ecce committavit illud Deus in levem illum contemptum qui modò tibi accidit. Fecitne tibi Deus injuriam? Cur autem non auderes dicere tibi ab eo factam injuriam, nisi quia reus es & revera dignustali pœna? An concedes te

dignum quidem contemptu qui à dæmonibus apud inferos inferretur, & negabis te illo dignum qui ab hominibus hic in mundo ferendus est? hæc est peccati tui pœna quam nisi fatearis te mei, vix te peccatorem agnosces. *Cognovi Domine, quia a quitas iudicia Ps. iii. tua: & in veritate tua humiliasti me.*

III. PUNCTUM.

AUT ergo est amandus tui contemptus & te contemnti congaudendum: aut nõ amanda Charitas, quæ congaudet omni veritati, qualis est illa quæ de contemptu tui tam certa est quàm te esse peccatorem. Quod egregiè confirmatur L. 14. de ex his quæ passim habet sanctus Augustinus, *Civ. l. c. duos nempe amores fecisse duas civitates, unam à contemptu sui usque ad amorem Dei; alteram ab amore sui usque ad contemptum Dei; ubi manifestè opponit Charitatem, & amorem nostrum; & tam necessariò infert contemptum tui ex Charitate Dei, quàm contemptum Dei ex inordinato amore tui.*

O quale illud, Deum à te contemni! possitne id admittere? Ergo admitteendus tui contemptus. Et nullus ita te potest deprimere & contemnere, quin tu ipse te ipsum magis infra ducas & spernas, quia te magis quàm ullus alius debes agnoscere peccatorem & contemnendum. Et licet ista sensu non percipiantur, imò contraria sæpe sentiantur; tamen agendum est fide & ratione, tum, quidquid contradicat appetitus aut reluctetur sensus, dicendum cum Davide; *Quid mihi & vobis est? Dimitte eum ut maledicat, juxta præceptum Domini: Dominus enim præcepit ei, ut malediceret, & quis est qui audeat dicere, quare sic fecerit?*

Itemque cum Divino Kempensi, *Domine in cecitate sumus & vanitate cito seducimur. Si rectè me inspicio, nunquam mihi facta est injuria ab aliqua creatura, umile nec iuste habeo conqueri adversum te. Quia autem frequenter & graviter peccavi tibi, merito armatur contra me omnis creatura. Mihi igitur iuste debetur confusio & contemptus, tibi autem laus & gloria.*

Vide in hac parte totam hebdomadam 4. Quadragesimæ. Et in 3. parte, Sabbatum hebdom. 8.

SABBA-